

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 184/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. A. a Ing. E. A., obaja bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. E. L., B., ktorou namietali porušenie ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na ochranu ich majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10 Co 272/04, 10 Co 355/04 z 24. novembra 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. A. a Ing. E. A. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2005 doručená sťažnosť Ing. R. A. a Ing. E. A. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na ochranu ich majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 272/04, 10 Co 355/04 z 24. novembra 2004.

Sťažovatelia uviedli, že Slovenská republika, zastúpená okresným prokurátorom pre Bratislavu IV (ďalej len „okresná prokuratúra“), sa pôvodne uplatneným návrhom z 11. mája 2001 domáhala určenia, že prevod majetku k nehnuteľnosti v katastrálnom území Karlova Ves na sťažovateľov je neplatný. Neskôr sa okresná prokuratúra upraveným návrhom domáhala jednak určenia, že kúpna zmluva týkajúca sa spornej nehnuteľnosti je neplatná, a tiež určenia, že vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je Slovenská republika.

Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 5 C 31/01 z 26. novembra 2003 žalobu vo vzťahu k oboj uplatneným nárokom zamietol a navrhovateľa zaviazal s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume 9 763 Sk. Priznaná náhrada trov sa týkala iba sčasti uplatneného nároku, vzťahujúceho sa na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia 16. marca 2004 v časti týkajúcej sa náhrady trov prvostupňového konania odvolanie a alternatívne navrhli podľa § 166 OSP doplnenie rozsudku o priznanie ďalšej sumy trov vo výške 98 304 Sk z titulu ich právneho zastúpenia z ďalšieho v konaní navrhovateľom uplatneného nároku (určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti), vychádzajúc z hodnoty tejto nehnuteľnosti s poukazom na to, že z ničoho nevyplýva, že by sa tohto svojho práva na náhradu trov čiastočne vzdali, a dosiaľ túto náhradu neuplatňovali len omylom.

Okresný súd uznesením sp. zn. 5 C 31/03 z 23. júna 2004 návrh sťažovateľov na doplnenie prvostupňového rozsudku zamietol, čo odôvodnil najmä tým, že by bolo predovšetkým v rozpore s dobrými mravmi, keby mal navrhovateľ znášať trovy konania, tak ako to žiadali sťažovatelia, teda aj z ďalšej časti petitu, týkajúcej sa určenia vlastníckeho

práva. Aj proti uvedenému uzneseniu podali sťažovatelia odvolanie, ktorým namietali jeho nezákonnosť a nespravodlivosť.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co 272/04, 10 Co 355/04 z 24. novembra 2004 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil, zároveň potvrdil aj jeho napadnuté uznesenie sp. zn. 5 C 31/03 z 23. júna 2004 a sťažovateľom priznal z titulu náhrady trov odvolacieho konania sumu 4 488 Sk poznamenávajúc, že tak urobil aj napriek tomu, že trovy neboli právnou zástupkyňou sťažovateľov vyčíslené. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 3. mája 2005.

Sťažovatelia sa s označeným rozsudkom krajského súdu nestotožňujú a argumentujú tým, že „... tiež súčasťou práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na to, aby všeobecný súd v konaní aplikoval príslušné znenie kogentnej procesnoprávnej normy, resp. aby príslušnú normu interpretoval v medziach práva na spravodlivý proces. Jedným z aspektov tohto práva je na jednej strane postulát aspoň minimálnej miery predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, na strane druhej požiadavka, aby sa súd príslušným spôsobom vysporiadal s námietkami, ktoré účastník konania uplatňuje. Opak treba považovať za výraz ľubovôle, ktorá je v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy a súčasne podryva dôveru jednotlivca v právo a právny štát (čl. 1 ústavy)“.

Na podporu uvedenej argumentácie ďalej sťažovatelia citujú z ustálenej judikatúry všeobecných súdov.

Namietané porušenie označených základných práv vidia sťažovatelia v tom, že:

„a) Okresný súd mal z úradnej povinnosti alebo na návrh sťažovateľov rozhodnúť aj o náhrade trov konania v sume 98.304 Sk, ktorej sa nevzdali, a to aj postupom podľa § 166 OSP, lebo rozhodnutie ešte nebolo právoplatné. Jeho argumentácia ohľadne odmietnutia týchto trov bola svojvoľná a v rozpore so zákonom (§ 142 ods. 1 OSP); toto pochybenie neodstránil ani odvolací súd, hoci použil diametrálne odlišnú - opäť svojvoľnú - argumentáciu.

b) Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vypořádania, a to je aj vo veci rozhodovania o náhrade trov konania, súd mal prisúdiť náhradu trov konania v správnej výške, najmä keď z podania zástupkyne sťažovateľov jednoznačne vyplynulo, že pôvodne vyčíslila trovy konania len z jedného uplatneného nároku (neplatnosti zmluvy).

c) Krajský súd v rozpore so skutočnosťou konštatoval, že právna zástupkyňa si trovy odvolacieho konania písomne nevyčíslila, preto jej priznal iba sumu 4.488 Sk, hoci z vyjadrenia zástupkyne k odvolaniu navrhovateľa vyplýva *expressis verbis* skutočnosť, že titulom náhrady trov konania žiada priznať sumu 37.466 Sk.

Takto sťažovatelia boli ukrátení na svojom majetku vo výške 131.282 Sk...“

Sťažovatelia žiadajú ústavný súd, aby vydal toto rozhodnutie:

„Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. 11. 2004 sp. zn. 10 Co 272/04 a 10 Co 355/04 porušil právo sťažovateľov na ochranu ich majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Rozsudok krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľom priznáva majetkovú ujmu vo výške 131.282 Sk, ktorú sumu im vyplatí Krajský súd v Bratislave do 1 mesiaca od doručenia nálezu.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľom trovy konania v sume 8,388 Sk (7.049 Sk za dva úkony + 1.339 Sk ako 19 % DPH), a to na účet JUDr. E. L. v lehote do 1 mesiaca od doručenia nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02, I. ÚS 230/04 a v nich citovaná ďalšia judikatúra).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 20 ods. 1 druhej vety ústavy má vlastnícke právo všetkých vlastníkov rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Predmetom sťažnosti je okrem iného tvrdené porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu, konkrétne na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 272/04, 10 Co 355/04 z 24. novembra 2004 vo výroku, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok okresného súdu v časti náhrady

trov prvostupňového konania a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu k sťažovateľom.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné predovšetkým pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05).

Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielen neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z citovaného článku ústavy tak, že postupujú v konaní súc viazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (m. m. I. ÚS 99/03, I. ÚS 55/04).

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania. Aj tento nárok však možno uplatniť a priznať len v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy a v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. za splnenia zákonných predpokladov na jeho priznanie, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných poriadkoch, v posudzovanom prípade je to Občiansky súdny poriadok.

Sťažovatelia predovšetkým tvrdili, že bolo porušené ich právo na spravodlivý proces (súdnu ochranu), pričom podrobnejšie odôvodnenie porušenia tohto svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy) rozviedli v sťažnosti obdobne, ako to už urobili v konaní pred všeobecnými súdmi. Uviedli najmä, že krajský súd ako súd odvolací potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa v časti náhrady trov prvostupňového konania, pričom „... použil diametrálne odlišnú - opäť svojvoľnú - argumentáciu“ a tiež to, že „... v rozpore so skutočnosťou konštatoval, že právna zástupkyňa si trovy odvolacieho konania písomne nevyčíslila...“.

Z napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie o trovách konania takto: *„Odvolací súd ako vecne správny potvrdil (§ 219 O. s. p.) rozsudok súdu prvého stupňa i v časti náhrady trov prvostupňového konania, i keď nie je sporným, že o tejto náhrade trov konania rozhodoval súd prvého stupňa podľa zásady úspechu účastníkov v konaní (§ 142 ods. 1 O. s. p.), a to aj u odporcov v 2. a 3. rade, ktoré rozhodnutie, resp. povinnosť rozhodnúť o náhrade trov konania vyplývalo súdu v čase rozhodovania zo zákona, t. j. bez návrhu (§ 151 ods. O. s. p.), keď vychádzal z toho, že odporcovia v 2. a 3. rade boli zastúpení advokátkou, ktorej z cit. ust. § 151 ods. 1 O. s. p. vyplýva povinnosť vyčísliť trovy právneho zastúpenia, ktorú povinnosť si advokátka pred vyhlásením rozsudku vo veci samej i splnila a tieto trovy právneho zastúpenia odporcov v 2. a 3. rade i vyčíslila a v tejto ňou vyčíslenej výške jej ich súd prvého stupňa priznal, takže treba mať za to, že len v tejto výške si ich odporcovia v 2. a 3. rade uplatnili a nebolo tu preto žiadneho dôvodu prisúdiť im viac než to, čoho sa domáhali. Nebol preto ani dôvodný ich návrh na postup súdu podľa § 166 O. s. p., keď súd neopomenul rozhodnúť o tejto náhrade trov konania odporcov v 2. a 3. rade, keďže o tejto náhrade trov konania*

rozhodol rozsudkom, ktorým sa konanie vo veci skončilo, a preto, keď sa odporcovia v 2. a 3. rade domáhali tohto postupu, súd prvého stupňa vecne správne postupoval, keď tento ich návrh zamietol; aj keď z iných dôvodov; a odvolací súd preto i toto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 O. s. p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. a v tomto konaní úspešným odporcom v 2. a 3. rade priznal ich náhradu v celkovej výške 4.488,- Sk, a to titulom náhrady trov ich právneho zastúpenia za 2 úkony poskytnutej právnej pomoci [vyjadrenie k odvolaniu a účasť na pojednávaní odvolacieho súdu - § 16 ods. 1 písm. c), d) Vyhl. č. 163/2002 Z. z. o odmenách advokátov] á 1.360,- Sk (§ 13 ods. 6 Vyhl. č. 163/2002 Z. z.) zníženú o 20 % za zastupovanie 2 osôb, t. j. o sumu 272,- Sk (§ 17 ods. 2 Vyhl. č. 163/2002 Z. z.), t. j. 1 úkon á 1.088,- Sk x 2 úkony = 2.176,- Sk x 2 osoby = 4.352,- Sk, plus 136,- Sk tzv. režijný paušál (§ 19 ods. 3 cit. vyhl.); keď právna zástupkyňa tieto trovy v súlade s ust. § 151 ods. 1 O. s. p. písomne nevyčíslila; ktorú náhradu je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne odporcov v 2. a 3. rade (§ 149 ods. 1 O. s. p.) do 3 dní (§ 160 ods. 1 O. s. p.).“

V nadväznosti na citované odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že z podania sťažovateľov z 26. marca 2004, ktorým sa odvolali proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa náhrady trov prvostupňového konania, resp. alternatívne navrhli jeho doplnenie o priznanie ďalšej sumy z rozšíreného návrhu na začatie konania, vyplýva, že v konaní pred okresným súdom (pred vyhlásením rozsudku vo veci samej) sťažovatelia výslovne požadovali trovy konania len z pôvodne uplatneného nároku, ktorým bol návrh na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Ústavný súd nepovažuje za výklad krajského súdu, podľa ktorého - ak sťažovatelia vyčíslili trovy konania (v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 OSP v znení platnom v relevantnom čase) len v určitej výške a celková náhrada trov bola vyššia, možno vyvodzovať, že si ich len v tejto výške uplatnili a neexistoval žiaden dôvod prisúdiť im viac, než čoho sa domáhali - za taký, ktorý by bolo možné z ústavného hľadiska označiť ako neospravedliteľný a neudržateľný.

Sťažovatelia ďalej tvrdia, že „Krajský súd v rozpore so skutočnosťou konštatoval, že právna zástupkyňa si trovy odvolacieho konania písomne nevyčíslila, preto jej priznal

iba sumu 4.488 Sk, hoci z vyjadrenia zástupkyne k odvolaniu navrhovateľa vyplýva expressis verbis skutočnosť, že titulom náhrady žiada priznať sumu 37.466 Sk“.

Z podania sťažovateľov z 8. apríla 2004, na ktoré sa odvolávajú, vyplýva, že žiadali, aby bola „... za dva úkony právnej pomoci (zatiaľ) - napísanie vyjadrenia k odvolaniu a účasť na odvolacom pojednávaní - priznaná nám náhrada trov odvolacieho konania v sume 37.466 Sk (2 x 18.733 Sk)...“. Ústavný súd konštatuje, že z uvedeného vyčíslenia trov právneho zastúpenia nevyplýva, z akého výpočtového základu [§ 1 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb platnej do 31. decembra 2004 (ďalej len „vyhláška“)] sa pri tomto výpočte odmeny advokátky za poskytnutie právnych služieb vychádzalo, resp. nie je možné ustáliť základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby (§ 13 vyhlášky) ani zistiť, či je vo vyčíslenej sume zohľadnené aj zníženie, resp. zvýšenie základnej sadzby tarifnej odmeny (§ 17 vyhlášky) a či táto suma zahŕňa aj tzv. režijný paušál (§ 19 ods. 3 vyhlášky).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd rozhodol o náhrade trov v súlade s procesnými možnosťami ustanovenými Občianskym súdnym poriadkom (čl. 2 ods. 2 ústavy). Krajský súd nepoužil iné než dovoľené náhradové ustanovenia a ich aplikáciu odôvodnil v rozsahu, ktorý vylučuje, že bol výrok, ktorým bol potvrdený výrok súdu prvého stupňa o náhrade trov konania a výrok o náhrade trov odvolacieho konania, vyneseny v zrejmom omyle alebo v rozpore so zákonnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. V tejto spojitosti ústavný súd opätovne pripomína, že nepatrí do sústavy všeobecného súdnictva. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou voči všeobecným súdom.

Vzhľadom na to postup krajského súdu pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia vo výrokoch týkajúcich sa náhrady trov prvostupňového a odvolacieho konania v danej veci nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru

o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto odôvodnenia. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a jeho odôvodnenie krajským súdom v danej veci takéto nedostatky nevykazuje. K tomu treba dodať, že vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je chrániť občana pred skutkovými a právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na ochranu ich majetku podľa čl. 20 ods. 1 druhej vety ústavy sa odvodzuje vo väzbe na porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo byť porušené ich základné právo na spravodlivý proces (prístup k súdu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, neprichádza do úvahy ani možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy. Absencia porušenia ústavnoprocených princípov totiž vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecného súdu za porušenie základného práva sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru upraveného v označenom článku ústavy (m. m. II. ÚS 201/04).

Ústavný súd napokon dodáva, že základné právo na ochranu majetku nie je možné zamieňať s „právom na úspech v súdnom konaní“, ktoré náš právny poriadok nepozná. Tvrdenie sťažovateľov ohľadne porušenia čl. 20 ods. 1 druhej vety ústavy je preto zjavne neopodstatnené.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti nie je už potrebné rozhodovať o takých nárokoch na ochranu ústavnosti, ktorých uplatnenie a použitie predpokladá aspoň čiastočnú úspešnosť sťažnosti.

Preto ústavný súd nerozhodoval o primeranom finančnom zadosťučinení, ktoré sťažovatelia požadovali (čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2005